

בש"פ 5278/24 - יאזן בראנסי נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5278/24

כבוד השופט ח' כבוב

לפני:

יאזן בראנסי

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-

לוד מיום 22.05.2024 במ"ת 1336-04-24

שניתנה ע"י כבוד השופטת א' פינק

כ"ז בסיון התשפ"ד (03.07.2024)

תאריך הישיבה:

בשם העורר:

עו"ד איתי שהם

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת א' פינק) במ"ת 1336-04-24 שניתנו בימים 22.05.2024 ו-19.06.2024. בגדרן, בעיקרם של דברים, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

תמצית העובדות הצריכות לעניין

2. ביום 01.04.2024, הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירה של ירי מנשק חם בצוותא חדא לפי סעיף 340א(א) בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירה של נשיאה והובלת נשק, לפי סעיף 144(ב) (רישא) לחוק; ועבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

3. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 09.03.2024, בשעה 21:00 לערך, שהה העורר, יחד עם נוספים שזהותם אינה ידועה, בשטח פתוח סמוך לעיר טייבה. בעת שהותם במקום, ביצעו העורר והנוספים ירי של שבעה כדורים, לכל הפחות, מאקדח גלוק. בשעה 21:08 לערך, הגיעו שוטרים

עמוד 1

למקום, שם שהו העורר והאחרים ברכביהם, וצעקו "משטרה, לא לזוז". העורר יצא מהרכב כשהוא אוחז באקדח, השליכו לעבר שיחים סמוכים, או אז אחד השוטרים ירה באוויר; העורר נורה על-ידי השוטר האחר, ונתפס.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 22.05.2024, מצא בית משפט קמא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורה. זאת נקבע, חרף קשיים ראייתיים שונים, הנובעים בין היתר מפער בין דוחות הפעולה של שני השוטרים שנכחו במקום, לעניין ייחוס ירי לעורר עובר להשלכת האקדח (יודגש, כי מדובר בעניין נפרד מהירי שבוצע בטרם הגעת השוטרים למקום). עוד נקבע, כי המסוכנות בעניינו של העורר לא מבוטלת, וכי ישנו חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט שכן בעת שהשוטרים עמדו לצד הרכבים, העורר פתח את דלת הרכב, השליך לכאורה את האקדח על מנת למנוע את איתורו, התיישב ברכב, וקרע את הכפפות שהיו על ידיו. לצד זאת, הוער כי העורר נעדר עבר פלילי. בנסיבות אלו, הורה בית משפט קמא על הפניית העורר לשירות המבחן לשם הכנת תסקיר בעניינו.

5. ביום 19.06.2024, לאחר שהוגש תסקיר שירות המבחן, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. צוין, כי שירות המבחן העריך שהעורר מקיים קשרים בעלי גוון שלילי באזור מגוריו, אולם לא התרשם מדפוסים עבריינים מושרשים. עוד צוין כי שירות המבחן התקשה להעריך את הסיכון הנשקף מהעורר; עוד נקבע כי בשל אותו קושי בהערכת מסוכנות - לא ניתן לבחון את התאמת החלופה שהוצעה, בבית הוריו של העורר בטייבה. עוד הודגש, כי נוכח הקשרים השוליים שהעורר מקיים בסביבת מגוריו, היה מקום לשקול את הרחקתו מסביבה זו, אך חלופה כזו לא הוצעה. לאחר שבית משפט קמא שקל את האמור בתסקיר ואת נסיבותיו האישיות של העורר, נקבע כי אין הצדקה לסטות מהכלל של מעצר מאחורי סורג ובריח בעבירות נשק. כן נקבע, כי בהינתן קיומן של ראיות לכאורה, לצד עילות מעצר של מסוכנות וחשש לשיבוש "בעוצמה גבוהה ובהיעדר חלופה מספקת" - יש להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

6. על החלטה זו נסוב הערר שלפניי. במסגרתו, חזר העורר על טענותיו בפני בית משפט קמא, לפיהן לא הוכח שבוצע על-ידו ירי, וכי אמירות השוטרים בדבר כך, נועדו להצדיק את הירי שלהם עליו. עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי ישנן ד"י ראיות לכך שהעורר השליך אקדח. ביחס לירי שבוצע בטרם הגעת השוטרים נטען, כי לאור המרחק מהשוטרים למקום הימצאות הרכבים, תנאי השטח, הראות והשמע, לא ניתן להוכיח שמקור הירי הגיע ממקום חניית הרכבים. על כן נטען, כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי העורר או מי מהנוכחים ביצעו יחדיו ירי, וכי הימצאות אקדח בשטח ותרמילים לא מבססים זאת. עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא עת התבסס על דוחות השוטרים, שנסתרים על-ידי מצלמות הגוף ו'השכל הישר'. זאת ועוד נטען, כי שגה בית משפט קמא בקביעתו בדבר חשש מפני שיבוש הליכים, שכן כל עדי התביעה הם שוטרים ועיקר החומר מבוסס על הדוחות ומצלמות הגוף. מעבר לכך נטען, כי ניתן לאיין את המסוכנות על-ידי מעצר באיזוק אלקטרוני בבית הוריו של העורר.

7. בדיון שנערך לפניי, חזר בא-כוח המדינה, בפירוט, על הקשיים הראייתיים מהם בית משפט קמא לא התעלם בהחלטתו; והדגיש כי המדינה סבורה שדין הערר להידחות.

8. לאחר שעיינתי בערר, על נספחיו, ונתתי דעתי לטענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

9. יודגש, כי לא נעלמו מעיניי הקשיים המתעוררים בדבר ייחוס הירי לעורר בסמוך להשלכת האקדח. יחד עם זאת, כפי שצוין בהחלטת בית משפט קמא, ירי זה כלל לא יוחס לעורר בכתב האישום - אלא שיוחס לו הירי שבוצע בטרם הגעת השוטרים לזירה, מכוח דיני השותפות. כן מקובלת עלי לעניין זה מסקנת בית משפט קמא, כי בנסיבות המקרה ובשל תנאי השטח אין בשגגה זו, שהתעוררה בזמן אמת כפי שניתן לראות בתיעוד ממצלמות הגוף, כדי להשליך על מהימנות יתר חלקי הדיווח. במכלול הנסיבות, וחרף אי-אלו קשיים, בצדק קבע בית משפט קמא כי ישנה תשתית ראייתית לכאורית בעניינו.

10. יתר על כן, מצאתי כי גם קביעת בית משפט קמא ביחס לתסקיר - בדיון יסודה. כאמור, על אף שהעורר נעדר עבר פלילי ומגיע מרקע נורמטיבי, הודגש בתסקיר כי הוא מקיים קשרים בעלי גוון שלילי באזור מגוריו, ומשכך הוער כי מוטב היה לשקול חלופה מרוחקת; אך חלופה שכזו לא הוצעה. בנסיבות אלו, מקובלת עלי מסקנת בית משפט קמא כי שחרורו לבית הוריו מוקשה. לא למותר לציין, כי בית משפט קמא לא סתם את הגולל על אפשרות שחרורו של העורר, במידה ותוצע חלופה מספקת. היה והעורר יציע חלופה מתאימה, זו תיבחן על-ידי בית משפט קמא, שיכריע בעניין על-פי מיטב חוכמתו ושיקול דעתו.

11. הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, ב' בתמוז התשפ"ד (8.7.2024).

שׁוֹפֵט